

LBRIS

We know
books

NICHOLAS SPARKS

TĂRÂMUL MINUNILOR

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

COLBY

CAPITOLUL 1

Să vă spun cine sunt: numele meu e Colby Mills, am douăzeci și cinci de ani și acum stau întins pe un șezlong pliant de pânză pe plaja St. Pete, Florida, într-o frumoasă zi de sâmbătă de la mijlocul lui mai. Lada frigorifică de lângă mine e tic-sită cu bere și cu apă la gheață, iar temperatura de pe plajă e aproape perfectă, cu o briză constantă, suficientă cât să țină țânțarii la distanță. În spatele meu se află hotelul Don CeSar, o construcție impunătoare care îmi amintește de o versiune roz a Taj Mahalului, iar dinspre piscină se aude muzică live. Tipul care cântă e oarecum în regulă; sugrumă acordurile din când în când, dar mă îndoiesc că asta deranjează pe cineva. De când m-am instalat aici, am aruncat câteva priviri spre piscină și am observat că majoritatea clienților au savurat cocktailuri toată după-amiaza, ceea ce înseamnă că, probabil, le-ar plăcea cam orice ar asculta.

Apropo, eu nu sunt de pe aici. Înainte să vin, nici măcar nu auzisem de locul ăsta. Când cei de acasă m-au întrebat unde se află mai exact plaja St. Pete, le-am explicat că e un oraș litoral de pe partea cealaltă a digului rutier dinspre Tampa, lângă St. Petersburg și Clearwater, pe coasta de vest a Floridei, lucru care nu i-a lămurit cine știe ce. Pentru cei mai mulți dintre ei, Florida înseamnă parcurile de distracții din Orlando și femeii în

bikini pe plajele din Miami, alături de alte câteva locuri de care nimănui nu-i pasă cu adevărat. Ca să fiu sincer, înainte să vin aici, Florida era pentru mine pur și simplu un stat cu o formă bizară, aflat în largul coastei de est a Statelor Unite.

Cât despre St. Pete, principala sa atracție e o superbă plajă cu nisip alb, cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Țărmlul e mărginit de un amestec de hoteluri de lux și de moteluri ieftine, însă majoritatea cartierelor par tipice pentru clasa de mijloc, populate de pensionari și de muncitori, alături de familii care se bucură de vacanțe necostisitoare. Există aici obișnuitele restaurante de tip fast-food și centre comerciale de tip *strip mall*¹, cu săli de sport și magazine care vând articole de plajă ieftine, dar în ciuda acestor semne evidente de modernitate, orașul are ceva ce pare puțin desuet.

Totuși, trebuie să recunosc că îmi place locul ăsta. Tehnic vorbind, eu mă aflu aici ca să muncesc, dar în realitate e mai mult o vacanță. Am patru concerte pe săptămână la Bobby T's Beach Bar, dar numărul meu durează doar câteva ore, ceea ce înseamnă că îmi rămâne o mulțime de timp să ies la alergat, să stau la soare și, în rest, să stau pur și simplu de pomană. Oricine s-ar putea obișnui cu un asemenea trai. Publicul de la Bobby T's Beach Bar e prietenos – și, da, pilit, exact ca la Don CeSar – dar nu există ceva mai bun decât posibilitatea de a cânta pentru un public dispus să te aplaude. Mai ales fiindcă eu sunt, practic, un nimeni din alt stat, care, mai mult sau mai puțin, a încetat să mai cânte cu două luni înainte de absolvirea liceului. În ultimii șapte ani, am cântat ocazional pentru prieteni sau pentru câte o cunoștință care dădea câte o petrecere, dar cam atât. În prezent consider muzica un hobby, deși unul pe care îl iubesc. Nimic nu-mi place mai mult decât să petrec

¹ Mall în aer liber, unde magazinele sunt înșiruite pe un rând, cu un trotuar în față; astfel de malluri sunt de obicei dezvoltate unitar și au parcuri mari în fața lor, sunt îndreptate către artere majore de trafic și au câteva conexiuni pietonale spre cartierele înconjurătoare.

o zi cântând sau scriind cântece, chiar dacă viața mea reală nu-mi lasă prea mult timp pentru asta.

Totuși, s-a întâmplat ceva neașteptat în primele zece zile de când stau aici. Cele câteva reprezentații de la început au decurs conform așteptărilor, cu un public care, am presupus eu, era tipic pentru Bobby T's. Au fost ocupate aproape jumătate din locuri, majoritatea oamenilor din local fiind prezenți acolo ca să se bucure de apus, de cocktailuri și de conversație, în timp ce muzica se auzea în fundal. La cel de al treilea spectacol, însă, toate locurile au fost ocupate, și am recunoscut fețe de la primele spectacole. A patra oară când am urcat pe scenă, nu numai că toate locurile erau ocupate, dar câțiva oameni chiar au acceptat să rămână în picioare, doar ca să mă audă cântând. Aproape nimeni nu mai era atent la asfințit și am început să primesc cereri să interpretez câteva dintre piesele mele originale. Cereri pentru piese clasice care se cântă la barurile de pe plajă, cum ar fi „Summer of '69“, „American Pie“ și „Brown Eyed Girl“ erau ceva obișnuit, dar piesele mele? Apoi, seara trecută, mulțimea s-a revărsat până pe plajă, s-au adus scaune suplimentare, iar boxele au fost aranjate astfel încât să mă poată auzi toată lumea. Pe când începeam să-mi fac probele de sunet, mi-am spus că, probabil, așa se întâmpla de obicei vineri seara. Dar Ray, organizatorul, m-a asigurat că afluxul acela de spectatori nu era ceva obișnuit. De fapt, a spus el, era cel mai numeros public pe care îl văzuse el vreodată la Bobby T's.

Ar fi trebuit ca asta să mă facă să mă simt destul de bine și cred că așa a și fost, cel puțin un picuț. Totuși, n-am dat prea mare importanță spuselor lui Ray. La urma urmei, să cânti pentru niște clienți cherceliți, aflați în vacanță, veniți la un barul de pe plajă ca să nu rateze oferta zilei la băuturi și asfințitul, era departe de a vinde toate biletele la concerte pe stadioanele din întreaga țară. Cu ceva ani în urmă, recunosc, visasem să fiu „descoperit“ – cred că ăsta-i idealul oricărui om căruia îi place să cânte – dar visurile acelea s-au spulberat, cu

timpul, în lumina unei noi realități. Nu-mi pare rău. Latura mea logică știe că ceea ce vrem și ceea ce obținem sunt de obicei două lucruri complet diferite. În plus, în zece zile trebuie să mă întorc acasă, la aceeași viață pe care o duceam înainte să vin în Florida.

Să nu mă înțelegeți greșit. Viața mea reală nu e rea. De fapt, mă pricep destul de bine la ceea ce fac, chiar dacă munca peste program mă cam rupe de lume. N-am plecat niciodată din țară, n-am zburat niciodată cu avionul și sunt doar vag la curent cu ultimele știri, în principal pentru că prezentatorii de știri, aceste capete vorbitoare, mă plictisesc de moarte. Spune-mi ce se întâmplă în țara noastră sau în lume, vorbește-mi despre o problemă de importanță politică majoră și te asigur că o să fiu surprins. Deși asta poate să pară de-a dreptul o jignire pentru unii, eu nu votez niciodată, și unicul motiv pentru care cunosc prenumele guvernatorului e fiindcă am cântat cândva într-un bar numit Cooper's, din comitatul Carteret, nu departe de coasta Carolinei de Nord, cam la o oră distanță de casa mea.

Că veni vorba...

Locuiesc la Washington, un orașel situat pe malul râului Pamlico, în estul Carolinei de Nord, deși mulți oameni îl numesc *Little Washington* sau *Original Washington*, ca să nu confunde orașul meu natal cu capitala țării, situată înspre nord, la cinci ore depărtare. De parcă le-ar putea confunda cineva! Washington și Washington, D.C. sunt cât se poate de diferite, în principal deoarece capitala e un oraș înconjurat de suburbii și e un centru al puterii, în timp ce orașul meu e mic și rural, cu un supermarket care se numește Piggly Wiggly. Mai puțin de zece mii de oameni locuiesc aici, iar pe vremea când eram adolescent, mă trezeam adesea întrebându-mă de ce naiba și-ar fi dorit cineva să se stabilească într-un astfel de orașel. Mare parte din viață mi-am dorit să pot scăpa de-acolo cât mai repede cu putință. Acum, însă, am ajuns la concluzia că există locuri și mai rele în care aș fi putut să trăiesc. Washingtonul e un

orașel liniștit, iar locuitorii lui sunt cumsecade, genul acela de oameni care, de pe prispele caselor, le fac cu mâna șoferilor. Pe malul apei există o faleză drăguță, cu câteva restaurante destul de bune, iar dacă vă plac artele, aflați că orașul se mândrește cu Teatrul Turnage, unde localnicii pot vedea piese jucate de alți localnici. Există școli, un Walmart și restaurante de tip fast-food. În privința climei, orașul e de-a dreptul ideal. Ninge o dată sau de două ori la doi-trei ani, poate, iar temperatura pe timp de vară e mult mai moderată decât în locuri precum Carolina de Sud sau Georgia. Navigația pe râu e o modalitate foarte răspândită de petrecere a timpului liber, iar în mai puțin decât mi-ar lua să-mi termin de băut porția mare de cafea la pachet, pot să-mi pun placa de surf în camionetă oricând îmi trăsnește prin minte și să merg pe plajă ca să prind niște valuri. Greenville – o localitate mică, însă, totuși, un oraș, cu echipe sportive universitare, cu cinematografe și cu o mai mare varietate de localuri în care să iei masa – e la o aruncătură de băț, mai precis la douăzeci și cinci de minute de condus relaxat pe autostradă.

Cu alte cuvinte, îmi place să trăiesc la Washington. De regulă, nici măcar nu mă întreb vreodată dacă mi-aș dori un trai mai sofisticat sau mai prosper. Întotdeauna iau lucrurile așa cum sunt și încerc să n-am nici așteptări prea mari, nici regrete. Știu că sună destul banal, dar o astfel de mentalitate m-a ajutat întotdeauna.

S-ar putea ca atitudinea mea să aibă legătură cu felul în care am fost crescut. Pe vremea când eram mic, am locuit cu mama și cu soră-mea într-o căsuță aflată nu departe de malul apei. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Sora mea, Paige, e cu șase ani mai mare decât mine, iar amintirile pe care le am cu mama sunt vagi, șterse de trecerea timpului. Îmi amintesc ca prin vis de mine împungând cu un băț o broască ce sărea prin iarbă și tot ca prin vis mi-o amintesc pe mama cântând în bucătărie, dar cam asta e tot. Mama a murit pe vremea când aveam cinci

ani, așa că eu și soră-mea ne-am mutat la mătușa și unchiul noștri, împreună cu care am locuit la ferma lor de la marginea orașului. Mătușă-mea a fost sora mult mai mare a maică-mii; deși ele două n-au fost niciodată prea apropiate, ea a rămas unica noastră rudă în viață. Mătușa și unchiul s-au gândit că au făcut ceea ce a fost necesar și, în același timp, ceea ce se și cuvenea să facă.

Cei doi sunt oameni buni, dar n-au avut niciodată copii, așa că mă îndoiesc că au știut vreodată la ce s-au înhămat. Munca la fermă le ocupa aproape tot timpul, iar eu și Paige n-am fost chiar cei mai docili copii, mai ales la început. Eu mă răneam foarte des – la momentul acela, creșteam ca din apă și mă împiedicam aproape la fiecare al treilea pas pe care îl făceam. În plus, plângeam mult – mai ales după mama, presupun – deși nu-mi amintesc asta. Cât despre Paige, ea era deja foarte capricioasă atunci când au năpădit-o toanele adolescenței. Putea urla sau plânge cu suspine, ori putea să facă o criză tam-nisam, petrecându-și zile întregi încuiată în camera ei, jelindu-se și refuzând să mănânce. Ea și mătușă-mea au fost ca focul și gheața din prima zi, dar eu m-am simțit mereu în siguranță alături de Paige. Deși mătușa și unchiul s-au străduit cât au putut, trebuie să fi fost copleșitor să aibă grijă de noi, așa că, încetul cu încetul, creșterea mea a căzut în sarcina soră-mii. Ea era cea care îmi făcea pachetulul cu mâncare pentru școală și mă conducea la autobuz; ea îmi pregătea supă din conservă sau, la sfârșit de săptămână, semipreparate precum macaroanele cu brânză. Tot ea era aceea care se uita împreună cu mine la desene animate. Și pentru că împărțeam aceeași cameră, ea era cea cu care vorbeam înainte să adorm. Uneori, dar nu întotdeauna, mă ajuta să-mi îndeplinesc sarcinile gospodărești, cu toate că le avea și ea pe ale ei; munca la fermă și treburile casnice sunt, practic, sinonime. Paige era, de departe, persoana în care aveam cea mai mare încredere.

De asemenea, sora mea era foarte talentată. Îi plăcea să deseneze și putea face schițe ore în șir, motiv pentru care nu sunt surprins că a devenit artistă. În prezent, își câștigă traiul lucrând în tehnica vitraliului, realizând manual replici ale viziunilor Tiffany, care costă o grămadă de bani și care sunt populare printre decoratorii de interioare exclusiviști. Paige și-a clădit o afacere online destul de solidă și sunt mândru de ea, nu numai din pricina a ceea ce a însemnat pentru mine până când m-am făcut mare, ci și pentru că viața i-a dat, din mai multe puncte de vedere, lovituri foarte puternice. Recunosc că au fost vremuri când m-am întrebat cum de mai putea sora mea să meargă înainte.

Să nu mă înțelegeți greșit în legătură cu mătușa și unchiul. Deși Paige a avut grijă de mine, ei au făcut mereu lucrurile importante. Am avut paturi adecvate și în fiecare an primeam haine noi pentru școală. În frigider era mereu lapte, iar în dulapurile din bucătărie se găseau întotdeauna gustări. Nici unchiul, nici mătușa n-au fost violenți cu noi, rareori ridicau glasul și cred că singura dată când i-am văzut bând un pahar de vin a fost la revelioanele de pe vremea când eram adolescent. Dar munca la fermă e dură; o fermă e, din multe puncte de vedere, ca un copil pretențios și care mereu are nevoie de câte ceva, iar ei n-au avut nici timpul și nici energia să meargă la serbările noastre școlare sau să ne ducă la petrecerea de ziua de naștere a câte unui prieten, ori măcar să joace o miuță cu noi la sfârșit de săptămână. La o fermă nu există sfârșit de săptămână; sâmbetele și duminicile sunt exact ca oricare altă zi lucrătoare. Cam singurul lucru pe care îl făceam ca o familie era să luăm cina laolaltă în fiecare seară la ora șase, și se pare că mi le amintesc pe toate, în principal pentru că fiecare cină era exact la fel. Eu și Paige eram chemați la bucătărie, unde dădeam o mână de ajutor la aducerea mâncării pe masă. După ce ne așezam, mai mult dintr-un soi de obligație decât din interes, mătușa-mea ne punea întrebări mie și soră-mii despre

ce făcuserăm la școală. În timp ce răspundeam, unchiu-meu ungea două felii de pâine cu unt pe care să le mănânce cu ce avea în farfurie – indiferent de ce fel de mâncare aveam – dând din cap, fără să vorbească, pe măsură ce auzea răspunsurile noastre, oricare ar fi fost acestea. Apoi, la acele mese luate în familie nu se mai auzea decât zgomotul tacâmurilor lovite de farfuria. Uneori, eu și Paige mai vorbeam, dar mătușă-mea și unchiu-meu erau preocupați doar să termine de mâncat, de parcă aveau încă o treabă gospodărească ce trebuia dusă la bun sfârșit. Amândoi erau în general taciturni, însă unchiu-meu ducea tăcerea la un cu totul alt nivel. Treceau zile în șir în care nu-l auzeam vorbind deloc.

Totuși, cânta la chitară. Habar n-aveam unde învățase să cânte, dar era bunicel la instrument și avea o voce aspră, rezonantă, care atrăgea ascultătorii. Prefera melodiile lui Johnny Cash sau Kris Kristofferson – el le numea „country folksy” – și o dată sau de două ori pe săptămână, după cină, se așeza pe prispă și cânta. Pe vremea când am început să fiu interesat de muzică – cred că aveam șapte sau opt ani – unchiu-meu mi-a dat chitara și, cu mâinile lui grele și bătucite, m-a ajutat să învăț acordurile. Nu eram sub nici o formă un talent înăscut, dar el era răbdător. Chiar și la acea vârstă fragedă mi-am dat seama că îmi descoperisem pasiunea. În vreme ce Paige avea arta ei de a desena, eu aveam muzica.

Am început să exersez singur. Am început, de asemenea, să cânt cu vocea, în principal genul de melodii cântate de unchiu-meu, fiindcă erau singurele pe care le știam. De un Crăciun, mătușă și unchiul mi-au cumpărat o chitară acustică, iar anul următor, una electrică, și am exersat și pe acelea. Am învățat să interpretez după ureche melodii pe care le auzeam la radio, fără să învăț vreodată să citesc partituri. La doisprezece ani, ajunseseam la punctul în care puteam asculta un cântec o dată, iar apoi să-l reproduc aproape perfect.

Pe măsură ce am crescut, am început, evident, să am mai multă treabă la fermă, ceea ce însemna că nu mai reușeam să exersez atât de mult pe cât aș fi vrut. Nu era suficient să hrănesc găinile și să le dau apă în fiecare dimineață; trebuia să repar pompele de irigație sau să petrec multe ore în soare, culegând gândacii de pe frunzele de tutun și strivindu-i între degete, lucru la fel de dezgustător pe cât sună atunci când îl spui. Cu mult înainte să ajung la adolescență, învățasem să conduc orice avea motor – tractoare, buldoexcavatoare, treierătoare, semănătoare – iar lista poate continua – și-mi petreceam weekenduri întregi făcând doar asta. De asemenea, am învățat să repar tot ce se strica, deși în cele din urmă am ajuns să detest toate astea. Cu munca și cu muzica ocupându-mi aproape tot timpul liber, ceva trebuia să cedeze undeva, așa că notele pe care le luam în anii de gimnaziu au început să scadă. Nu-mi păsa. Singura materie care mă interesa cu adevărat era muzica, mai ales că se întâmpla ca profesoara mea să fie și compozitoare amatoare. Ea manifesta un interes deosebit față de pasiunea mea. Pe când aveam doisprezece ani, m-a ajutat să-mi scriu primul cântec. După aceea am devenit obsedat de asta și am început să scriu fără întrerupere, devenind, treptat, din ce în ce mai bun.

La momentul acela, Paige lucra cu un artist local, specializat în vitralii. Pe când era elevă de liceu, muncise cu program redus la un magazin, dar după ce a absolvit știa deja să facă singură veioze de inspirație Tiffany. Spre deosebire de mine, Paige a luat note bunele tot timpul, dar nu și-a dorit să meargă la facultate. În schimb, a preferat să-și pună pe picioare propria afacere, iar până la urmă a cunoscut un tip și s-a îndrăgostit. A plecat de la fermă, în alt stat, și s-a măritat. În anii care au urmat, n-am mai primit prea multe vești de la ea. Chiar și după ce a născut primul copil, ne sunam pe FaceTime și o vedeam doar pentru scurt timp, mereu obosită și cu copilul ei cel plângăcios în brațe. Pentru prima oară în viața mea, m-am